

cançó

Una arma carregada de futur

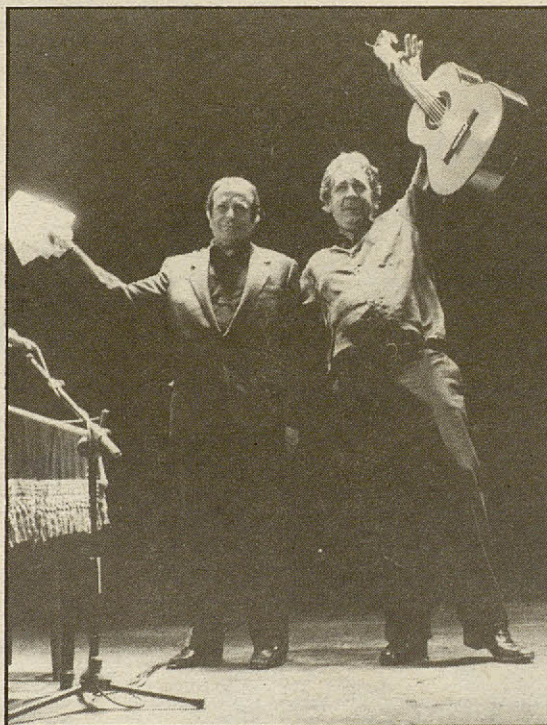
J.M. HERNÁNDEZ RIPOLL

'La voz y la palabra'

Paco Ibáñez i José Agustín Goytisolo. Teatre Borràs. Barcelona, 15 de març de 1994.

Veu i paraula. Així, sense res més. Poesia en estat pur o destil·lada amb les senzilles notes d'una guitarra espanyola. Paco Ibáñez i José Agustín Goytisolo estan convençuts que els versos han de presentar-se despullats, com el poeta els va portar al món. Per això xoca la sobrietat de l'espectacle que tots dos, trobador i joglar, ofereixen al Teatre Borràs de Barcelona sota el títol *La voz y la palabra*. Un recital emotiu dividit en dues parts que conceptualment s'allunya de tot tipus de modernitat escènica, de qual·sevol efecte especial que pugui distorsionar el vol de les autèntiques protagonistes de la vetllada: la veu i la paraula.

Per començar, la veu i la paraula van crear un diàleg (Goytisolo va afegir-hi el públic i el diàleg va esdevenir col·loqui). El poeta assegut al darrere d'una taula idònia per llançar les cartes del tarot i el cantant, dret, enseyant la guitarra al respectable. Poesia i cançó van alternar-se civilitzadament entre la declamació i la interpretació. Un i altre van parlar d'amor, de desamor, de les romeries, de caceres i de la por, el primer recitant, entre altres, *No sirves para nada*, *La*

JORDI GARCIA

nana de la adúltera, *Mientras los autobuses quietan la ciudad*, *Ay veneno jazmín*, *Agravio público*, *El show o Tiempos de ignominia*, i el segon replicava la lletra nua amb cançons com *El rey Almutamid*, *Matrimonio incauto*, *Todo en ti fue naufragio* o *La poesía es un arma cargada de futuro*.

Paco Ibáñez es queixava del so fent mímica i Goytisolo fumava

Paco Ibáñez i José Agustín Goytisolo, el joglar i el trobador, van estrenar dimarts l'espectacle de poesia i cançó 'La voz y la palabra'

recordar aquells temes que l'han convertit en llegenda. Versos de Quevedo, León Felipe, Alfonsina Storni, Federico García Lorca i, només faltaria!, *Juventud divino tesoro* (que va autodedicarse), *Balada del que nunca entró en Granada*, *Me lo decía mi abuelito me lo decía mi papá* (del mateix Goytisolo) i *A galopar*. La seva veu ha patit les inclemències del temps. Ja no és aquell tro que feia trontollar els fonaments de l'Olympia, però Paco Ibáñez continua fidel a la sensibilitat com a bandera. Ara canta a cau d'orella, conscient que dispara a ferir la sensibilitat, a remoure-la, a excitar-la. Poeta dels poetes.

Poques cares conegudes van assistir a aquesta nit d'estrena. Una primera funció que va obrir el que Goytisolo va definir com un col·loqui. Tots, públic, trobador i joglar, van cantar *Érase una vez*, un poema de José Agustín Goytisolo que es va fer popular gràcies a Paco Ibáñez. Aquest va ser l'últim alè d'un espectacle intemporal, allunyat de les competicions i les guerres que es lliuren per aconseguir vendes i èxits. *La voz y la palabra* és una arma carregada de futur, vàlida fins a la fi dels temps. Una arma carregada amb la veu i la paraula de tots els segles que galopa en direcció al futur amb tota la força possible que té la poesia.

sense parar, com buscant la complicitat o la protecció del fum, perquè el silenci que envaïa la sala feia por. Un silenci fosc amb què l'espectador bebia les paraules que feien rajar trobador i joglar. Un silenci només trencat pels aplaudiments compartits que ressonaven entre poema i cançó.

La segona part va ser per a Paco Ibáñez tot sol. El joglar va